

Дашиъл Хамет

Сто и шест хиляди долара
възнаграждение за
предаване на убиец

– Името ми е Том-Том Кари – изрече провлачено.

Кимнах към стола пред бюрото ми и докато той се настаняваше в него, успях добре да го огледам. Висок, широкоплещест, с огромен гръден кош, плосък корем и около деветдесет килограма живо тегло. Мургавото му лице беше кораво като юмрук, но не изразяваше никаква сприхавост. Лице на четирийсет и няколко годишен мъж, който е видял суровата страна на живота и е излязъл победител. Синият му костюм бе от хубаво качество и му стоеше добре.

Седнал вече на стола, той си сви в кафява хартийка цигара от ароматен английски тютюн и довърши представянето си:

– Брат съм на Пади Мексиканеца.

Изглежда, не лъжеше. По цвят и обноски Пади беше досущ като него.

– В такъв случай истинското ви име е Карера – обадох се аз.

– Да – запали си той цигарата. – Алфредо Естанислао Кристобал Карера, ако се интересувате от всички подробности.

Попитах го как се пише Естанислао, записах пълното му име, добавих „пращор Том-Том Кари“, звъннах на Томи Хауд и му заръчах да провери в архива имаме ли някакви данни за него.

– Докато вашите хора се ровят из стария боклук, ще ви кажа защо съм дошъл – провлачи през цигарения дим мургавият, след като Томи излезе с листа хартия.

– Неприятно се получи с Пади – да го претрепят по този начин – рекох.

– Прекалено доверчив беше, за да живее дълго – поясни брат му. – Винаги си е бил такъв омбре¹. За последен път го видях преди четири години тук, в Сан Франциско. Бях се върнал от една експедиция до... няма значение докъде. Както и да е, бях без пукнат цент. Вместо бисерни перли от пътуването си бях спечелил куршум в бедрото. Пади беше червив от пари – имаше петнайсет бона, които тъкмо бе задигнал от някого. Следобед, когато го видях, отиваше на среща и никак не му се искаше да носи в себе си толкова пари. Та ми даде петнайсетте хиляди да му ги пазя до вечерта. – Том-Том Кари издуха дим и се усмихна добродушно на някакъв спомен. – Ето такъв омбре беше – продължи след малко. – Доверяваше се дори на собствения си брат. А аз още същия следобед заминах за Сакраменто и хванах влака в източна посока. Едно момиче от Питсбърг ми помогна да изхарчим хилядарките. Казваше се

1. Hombre – мъж, човек (исп.). – Б. пр.

Лоръл. Много обичаше ръжено уиски, а веднага след уискито изпиваше чаша мляко. И аз ѝ правих компания, докато вътрешностите ми се съсъриха, и оттогава не мога да понасям извара. Та значи има награда от сто хиляди долара за онзи, който предаде Пападопулос на властите?

– Сто и шест. Сто хиляди дават застрахователните агенции, пет – асоциацията на bankerите, и хиляда – градските власти.

Том-Том Кари метна фасата в плювалника и взе да си свива нова цигара.

– Да предположим, че ви го предам – рече. – На колко ще трябва да деля наградата?

– За нас не остава никакъв дял – уверих го аз. – Нито детективската агенция „Континентал“, нито служителите ѝ вземат пари от възнаграждение за предаване на престъпник. Но ако полицията вземе участие в арестуването, може и да поискат дял.

– Ако обаче не участвуват, всичко е мое, така ли?

– При условие, че го предадете без чужда или само с наша помощ.

– Така и ще направя – подхвърли той съвсем небрежно. – Толкоз по въпроса за арестуването. Сега да се спрем на присъдата. Сигурен ли сте, че ако го пипнете, ще получи смъртна присъда?

– Би трябвало, но тъй като делото му ще се решава от съдебни заседатели, всичко е възможно.

Мургавата мускулеста ръка, стиснала кафява цигара, махна безгрижно.

– Тогава най-добре ще е, преди да ви го довлека, да измъкна от устата му самопризнание – рече той нехайно.

– Да, така ще е по-сигурно – съгласих се. – Защо не свалите кобура с два-три сантиметра по-долу? Дулото е много високо и като седнете, си личи.

– Тъх. Имате предвид този, дето е под лявата мишница. Взех го от един тип, след като си изгубих моя. Каишката е къса. Още днес ще си набавя нов.

Томи се върна с папка, върху която пишеше: „Кари, Том-Том, 1361С“. Вътре имаше изрезки от вестници, най-старата отпреди десет години, най-новата от осем месеца. Изчетох ги, като след това ги подавах една по една на мургавия мъж. Том-Том Кари се описваше като комарджия, трафикант на оръжие, браконьер на тюлени, контрабандист и пират. Всичко това обаче се предполагаше, допускаше или подозираше. Нееднократно бил задържан от полицията, но никога – осъждан.

– Не са справедливи към мен – оплака се кротко, след като

изчетохме всичко. – Ето например – не съм виновен аз за кражбата на китайската канонерка. Бях принуден – всъщност мен се опитаха да измамят. След като натовариха стоката, отказаха да ми платят. А за разтоварване и дума не можеше да става. Единствената ми възможност беше да задигна канонерката заедно с всичко на нея. Застрахователните агенции, изглежда, много държат да докопат този Пападопулос, щом като са му окачили сто хиляди премия.

– Не е толкова висока, стига да го пипнат. Вестниците може и да са го поразкрасили, но въпреки това, изглежда, си заслужава. Събра тук в града истинска армия от гангстери, завзе цял квартал в сърцето на финансовата част, обра двете ни най-големи банки, сражава се с цялата градска полиция, успя да се измъкне, отърва се и от войсковата част, която тръгна по петите му, и пречука някои от най-близките си помощници, като използва други от приближените си. По този начин именно ликвидира брат ви Пади, а сетне с помощта на Поуджи Рийв, Голямата Флора Брейс и Рижия О'Лиъри видя сметката на останалите си приятелчета. При това не забравяйте, че въпросните приятелчета съвсем не са пасли трева – става дума за врели и кипели мошеници като Ванс Стридата, Треперещото Хлапе и Дарби М'Локлин – все отбран народ, когото никак не е лесно да преметнеш.

– Ъхъ – кимна Кари, но никак не беше впечатлен. – И все пак цялото начинание си беше един провал – успяхте да си върнете всичката плячка, а той само дето съумя да се измъкне невредим.

– Защото нямаше късмет – поясних аз. – Рижия О'Лиъри прихвана сложна зараза от любов и тщеславие. Така че черната точка не е за сметка на Пападопулос. Не оставайте с впечатлението, че не го бива в главата. Много е опасен и напълно разбирам застрахователните компании, които си мислят, че ще спят по-спокойно, ако той не е на свобода, за да замисля нови номера срещу банките, които пък контролират политиката на самите застрахователни компании.

– Вие, изглежда, не знаете много за този Пападопулос, а?

– Така е – признах си аз. – Но това се отнася изобщо за всички. Възнаграждението от сто хиляди превърна половината мошеници в тази страна в доносници и предатели. Те са тръгнали по следите му също като нас – и не само заради възнаграждението, а главно заради подлите му предателски номера. Но знаят за него не повече от самите нас – че е забъркан в десетина обира, че е мозъкът, направлявал дейността на Ванс Стридата с фалшивите облигации, и че враговете му имат навика да мрат млади. Никой обаче не знае откъде е или къде живее. Не мислете,

че го въздигам до нивото на някой Наполеон или мозъчен тръст, но все пак е хитра стара лисица. Та както казахте, не знам много за него, но има още хиляди хора, за които не знам много.

Том-Том Кари кимна, за да покаже, че е разбрал, и се залови да сви-ва третата си цигара.

– Бях в Ногалес, когато Ейнджъл Грейс Кардиган изпрати да ми съобщят, че Пади е бил пречукан – рече след малко. – Оттогава има близо месец. Тя, изглежда, си мислеше, че аз ще скоча и ще довтасам на часа, но на мен хич не ми пукаше. Оставих работата така. Миналата седмица обаче прочетох във вестника за възнаградението, което се предлага за същия омбре, дето според нея е видял сметката на Пади. Това вече беше друга работа – и разликата е от сто хиляди долара. Затова пристигнах тук, разговарях с нея и дойдох при вас – да се уверя, че нищо не стои на пътя между мен и възнаградението, предложено за този Пападръндрън.

– Ейнджъл Грейс ли ви изпрати при мен?

– Ъхъ – само че, без да знае. Спомена ви, като ми разказваше цялата история – че сте приятел на Пади, свестен за ченге и душа давате да докопате Пападръндрън. Затуй реших, че вие сте моят човек.

– Кога тръгнахте от Ногалес?

– Миналия вторник.

– Значи – поразових паметта си – на следващия ден, след като Нюхол е бил убит оттатък границата.

Мургавият кимна. Лицето му не помръдна.

– На какво разстояние от Ногалес е станало това? – попитах.

– Теглили са му куршума недалеч от Окитоа – пада се на стотина километра от Ногалес. Интересува ли ви?

– Не. Само си мисля, че сте напуснали мястото на убийството му един ден след като са го пречукали, и сте дошли в града, където е живял. Познавахте ли го?

– Посочиха ми го в Ногалес като милионер от Сан Франциско, който заминава за Мексико с цяла група хора, за да огледа някакви мини. Правех си сметката да му продам нещо на връщане, но мексиканските колеги се погрижиха за него преди мен.

– Затова ли тръгнахте на север?

– Ъхъ. Шумотевницата ми обърка работите. Имах си хубав малък бизнес... да го наречем внос-износ през границата. А убийството на този Нюхол насочи светлината на прожектора към тази част на страната. Затуй си рекох, че ще е най-добре да дойда тук, да прибера стоте хиляди

и ако може, да се устроя някъде наблизо. Честна дума, братко, от няколко седмици не съм убивал милионери – ако това ви тревожи.

– Добре. Значи, доколкото разбрах, възнамерявате да спипате Пападопулос. Ейнджъл Грейс изпратила да ви повикат, с надеждата, че ще му видите сметката като отмъщение за убийството на Пади, но вас всъщност ви интересуват парите, затова ще си правите играта едновременно и с мен, и с Ейнджъл, Добре ли съм разбрал?

– Да.

– Знаете какво ще стане, ако тя разбере, че сте се заловили с мен?

– Тъх. Направо ще пририта – малко е чукната на тема „стой настрана от полицията“.

– Така е – някой някога ѝ е споменал нещо за честта на крадеца и оттогава не го е забравила. Брат ѝ отбива срок някъде в Северните щати – продаде го Джони Водопроводчика. Нейният Пади беше пречукан от собствените си партньори. Но дали от всичко това ѝ е дошъл умът в главата? Нищо подобно. Тя по-скоро ще остави Пападопулос да се разхожда на свобода, отколкото да потърси помощ от нас.

– Така си е – увери ме Том-Том Кари. – За нея аз съм вярното братче. Пади, изглежда, не ѝ е разправил нищо за мен, така че ще се оправя с нея. Вие държите ли я под око?

– Да – още щом я пуснаха. Бяха я прибрали заедно с Флора, Поуджи и Рижия, но нямахме за какво да се заловим, освен че е била любовница на Пади, затова я пуснахме. Какво успяхте да измъкнете от нея?

– Само описанията на Пападръндърн и на Нанси Риган. Знае за тях колкото мен. Тази Риган какво общо има?

– Почти нищо, освен че би могла да ни наведе на следите на Пападопулос. Беше любовница на Рижия. Цялата работа се обърка, когато той се опита да отиде на среща с нея. При измъкването си Пападопулос взе и момичето. Нямам представа защо. То не беше замесено в обира.

Том-Том Кари сви и запали четвъртата си цигара. После стана.

– Ще работим ли заедно? – попита, докато си вземаше шапката.

– Ако ни предадете Пападопулос, ще се погрижа да си получите възнаграждението до последния цент – обещах. – И ще ви предоставя свобода на действие – няма да ви се пречкам из краката с излишни опити да държа под око всяка ваша стъпка.

Той заяви, че това е напълно справедливо, че е отседнал в един хотел на Елис Стрийт, и си тръгна.

Обадих се в кабинета на покойния Тейлър Нюхол и ми бе съобщено, че ако желая да науча нещо за делата му, по-добре да позвъня в извънградското му имение, на няколко километра южно от Сан Франциско. Така и направих. Тайнствен глас, който заяви, че говори икономът, ме осведоми, че ще е най-добре да се срещна с адвоката на Нюхол – Франклин Елърт. Затова отидох в кантората на Елърт.

Беше нервно, раздразнително старче, което фъфлеше и чиито очи се бяха изцъклили от високото кръвно налягане.

– Има ли причини да се допусне – попитах го аз направо, – че убийството на Нюхол не е дело на мексикански бандити? Съществува ли вероятност да е бил убит преднамерено, а не при съпротива?

Адвокатите мразят да ги разпитват. Този взе да пръска слюнки и да криви насреща ми страшни гримаси, при което очите му съвсем щяха да изхвъркнат, но – разбира се – не ми отговори.

– Как така? Как така? – сприхаво се запени той. – Ако обитате да ми обятните какво иткате да кадете, готподине!

И ме загледа страшно. Сетне прехвърли страшния поглед върху бюрото си, взе да размества някакви хартии с нервно шавачи пръсти, сякаш търсеше полицейска свирка. Разказах му аз каквото знаех относно Том-Том Кари.

Елърт отново се запени в слюнки, пожела да узнае „какво по-тогтно имам предвид, по дяволите!“ и обърка безнадеждно хартиите върху бюрото си.

– Нищо нямам предвид – ядосах се и аз. – Предавам ви просто един разговор.

– Да, да! Днам! – Спря да се звери насреща ми, гласът му поизгуби заядливостта си. – Обате нямаме никакви отнования да пододираме нещото такова. Никакви, готподине, никакви!

– Може да сте прав – тръгнах аз към вратата. – Но все пак ще се позровя из тази история.

– Такайте! Такайте! – изскочи старчето от стола и заобиколи тичешком бюрото си, за да дойде при мен. – Митля, те гретите, но ако сте радтледвател слутая, бих иткал да тъм в тетение. Модете да ми идпатрите сметката да радноските и хонорара и да ме отведомявате да напредъка на радтледването. Това уттройва ли ви?

Казах, че ме устройва, върнах се при бюрото и започнах да му задавам въпроси. Както адвокатът вече беше казал, в делата на Нюхол нямаше нищо, което да събуди любопитството ни. Убитият беше мултимилionер. По-голямата част от парите му бе вложена в какви ли

не мини. Около половината от милионите си бе получил в наследство. В миналото му не открих нито тъмни сделки, нито незаконно присвояване на чуждо имущество, нито хитри номера, нито врагове. Вдовец с една дъщеря. Имала всичко, каквото пожелаела, докато бил жив, и двамата много се обичали. Заминал за Мексико с група специалисти по минно дело от Ню Йорк, които се надявали да му продадат там някакви мини. Нападнали ги бандити, те ги отпъдили и по време на престрелката били убити Нюхол и някой си Паркър – геолог.

Върнах се в кабинета си, написах телеграма до нашия филиал в Лос Анджелис с молба да изпратят в Ногалес човек, който да разследва убийството на Нюхол и делата на Том-Том Кари. Служителят, на когото я дадох за шифровка и изпращане, ме уведоми, че Стария искал да ме види. Отидох в кабинета му и там бях представен на ниско тантуресто човече на име Хук.

– Мистър Хук – поясни Стария – е собственик на ресторант в Саусалито. Миналия понеделник наел на работа келнерка на име Нели Райли. Казала му, че е от Лос Анджелис. Описанието ѝ, както ми го даде мистър Хук, отговаря на вашето с Кунихан описание на Нанси Риган. Нали? – обърна се той към дебеланкото.

– Точно така. Същото, както го писаха вестниците. Висока е метър и шейсет и два-три, нито слаба, нито пълна, със сини очи, кестенява коса, два-сет и една-две годишна, хваща окото, но най-важното, надута е като пуйка – само претенции. Можете ли да си представите – като се опитах да бъда любезен с нея, тя ми рече да си прибирам „мръсните лапи“! А след като разбрах, че представя си няма от Лос Анджелис, пък твърди, че била живяла там две или три години, рекох си, тя е и никой друг.

И продължи да разсъждава по въпроса каква парична награда му се полага.

– Сега в ресторанта ли се прибирате? – попитах.

– Не веднага. Трябва да се отбия на едно място да купя чинии. След това се връщам там.

– Момичето на смяна ли ще бъде?

– Да.

– Тогава ще изпратим с вас един човек, който познава Нанси Риган.

Извиках Джек Кунихан от стаята на дежурните и го представих на Хук. Двамата си направиха среща след половин час на ферибота и Хук се изнесе.

– Тази Нели Райли няма да се окаже Нанси Риган – казах, – но не

можем да си позволим да подминем пренебрежително никой шанс – пък бил той и едно на сто.

Разказах на Джак и на Стария за Том-Том Кари и за посещенияето си в кантората на Елърт. Стария ме изслуша с обичайното си вежливо внимание. Младият Кунихан, който само от четири месеца работеше в детективския бизнес, ме беше зяпнал с отворена уста.

– А сега тичай на срещата с Хук – наредих му аз, след като свърших разказа си, и двамата с него излязохме от кабинета на Стария. – Ако се окаже Нанси Риган, сграбчи я и не я пускай. – Стария вече не можеше да ни чуе, затова додадох: – И за бога, нека този път младежката галантност не ти подскаже, че трябва да я фраснеш по ченето. Представи си, че вече си пораснал.

Момчето се изчерви, прати ме по дяволите, оправи вратовръзката си и тръгна на среща с Хук.

А аз имах да пиша отчети. След като ги свърших, качих краката си на бюрото, отворих нов пакет „Фатима“ и до шест часа си мислих за Том-Том Кари. В шест отидох в „Стейтс“ за поредната супа от морски охлюви и миниатюрна пържолка, а оттам се прибрах вкъщи да се преоблека, преди да се отправя по посока на Сий Клиф, където ме чакаше покерна вечер.

Преобличането ми бе прекъснато от звънеца на телефона. Обаждаше се Джак Кунихан.

– В Саусалито съм. Момичето не е Нанси, но попаднах на нещо друго. Не знам обаче как да го изработя. Можеш ли да дойдеш?

– Заслужава ли си да зарежа цяла игра на покер?

– Да. Това е... мисля, че е голяма работа. – Беше възбуден. – Много ми се иска да дойдеш. Почти съм сигурен, че е вярна следа.

– Къде си точно?

– При фериботите. Не на „Златната врата“, на другия кей.

– Добре. Ще дойда с първия кораб.

Час по-късно слязох на пристанището в Саусалито. Джак Кунихан се добра до мен през тълпата и веднага заговори:

– Като се връщаш насам...

– Задръж, докато се измъкнем от навалицата – посъветвах го аз. – Трябва да е нещо голямо – източният полюс на яката ти се е изкривил.

Той оправи машинално недостатъка на иначе безупречното си облекло, докато вървахме към улицата, но умът му бе така погълнат от нещо, че дори не се усмихна.

– Насам – поведе ме към близкия ъгъл. – Закусвалнята на Хук е отсреща. Можеш да хвърлиш едно око на момичето, ако желаеш. На ръст и цвят е съвсем като Нанси Риган, но там приликата свършва. Това е едно злобно същество, което сигурно е било изхвърлено от предишната си работа, защото е плюело дъвката си в супата на клиентите.

– Ясно. Няма да се занимаваме повече с нея. Кажете сега каква муха ти е влязла в главата.

– След като я огледах, тръгнах обратно към ферибота. Докато бях още на две преки от кея, пристигна един кораб и двама души, които явно бяха слезли от него, се зададоха по улицата. Бяха гърци, доста младички, с вид на закоравели гангстерчета, макар че при нормални обстоятелства не бих им обърнал никакво внимание. Но покрай Пападопулос взехме да се интересуваме от гърци, затова естествено ги заоглеждах. Вървах и спореха за нещо – не високо, но се зъбеха един на друг. Като минаха покрай мен, онзи от външната страна на тротоара рече на другия: „Казах му, че вече минаха двайсет и девет дена.“ Двайсет и девет дена. Взех да броя назад и излезе, че са изминали точно толкоз, откак започнахме да издирваме Пападопулос. Той е грък и тези бяха гърци. Като приключих със сметките, обърнах се кръгом и тръгнах подире им. Прекосихме целия град и се изкачихме на някакъв хълм в покрайнините. Влязоха в малка къщурка – не повече от три стаи, – в самия край на гората, далеч от всякакви други постройки. На вратата висеше табела „Продава се“, по прозорците нямаше пердета и изобщо не видях следи, че е обитаема. Само че на земята пред задната врата имаше мокро петно – сякаш са изхвърлили кофа или леген с вода. Останах в храстите, докато се стъмни. Чак тогава се приближих. Чух гласове отвътре, но през прозорците нищо не се виждаше – целите са заковани с дъски. След време двамата, които бях проследил дотам, излязоха и казаха нещо на непознат език на някого вътре. Вратата на къщата остана отворена, докато онези се изгубиха от поглед надолу по пътеката, така че не можах да тръгна подире им – този, който стоеше на прага, щеше да ме забележи.

Сетне вратата се затвори, отвътре чувах как някой се движи – но един човек ли беше или повече, не разбрах, – замириса на готвено, коминът взе да пуши. Чаках още дълго, но нищо не се случи и реших – най-добре да се свържа с теб.

– Звучи интересно – съгласих се аз.

Тъкмо минавахме под улична лампа. Джак ме накара да спра, като ми стисна ръката, и измъкна нещо от джоба на палтото си.

– Виж – подаде ми го. Овъглено парче син плат. Приличаше на остатък от дамска шапка, по-голямата част от която е била изгорена.

Огледах го на светлината на лампата, а после извадих джобното си фенерче, за да го изследвам по-отблизо.

– Намерих това зад къщата, докато душех наоколо – поясни Джак, – а...

– А Нанси Риган е носела такава шапка през нощта, когато двамата с Пападопулос са изчезнали – довърших вместо него. – Напред към къщурката!

Оставихме уличните светлини далеч след себе си, изкачихме хълма, спуснахме се в долчинката, завихме по криволичеща песъчлива пътека, от нея тръгнахме напъряко през чима между дърветата, излязохме на някакъв черен път, изминахме близо километър по него, след което Джак ме поведе по тясна алея, която се виеше между тъмен гъсталак от храсти и дръвчета. Надявах се, че знае накъде вървим.

– Почти стигнахме – прошепна по едно време.

От храстите изскочи някой и ме сграбчи през врата.

Ръцете ми бяха пъхнати в джобовете – едната стискаше фенерчето, другата – пистолета.

Насочих дулото към нападателя и дръпнах спусъка.

Изстрелът ми похаби палто за седемдесет и пет долара. Но свали мъжа от врата ми.

Това беше добре.

Друг се метна на гърба ми.

Опитах се да се изтръгна, не бих казал, че успях, усетих по дължината на гърба си острия ръб на нож.

Това не беше добре – но за предпочитане пред острието.

Замахнах назад с глава към лицето му, не уцелих и продължих да се извивам и гърча, докато измъкнах ръце от джобовете и впих нокти в тялото му.

Острието на ножа опря с широката си страна о бузата ми. Сграбчих ръката, която го държеше, и паднах назад – така, че той да е отдолу ми.

Чу се едно: „Ох!“

Претъркожих се, застанах на ръце и крака, леко ме забърса нечий юмрук, съумях криво-ляво да се изправа.

Пръсти се вкопчиха в глезена ми.

Не бих нарекъл поведението си джентълменско взех да ритам, докато се откопчих; открих тялото на мъжа и го ритнах още два пъти – с все сила.

Джак произнесе шепнешком името ми. В тъмното не можех да различа нито него, нито мъжа, в когото бях стрелял.

– При мен всичко е наред – рекох. – Ти как се справи?

– Екстра. Това ли беше всичко?

– Не знам. Ще рискувам, но ще хвърля едно око – искам да знам какво съм улучил.

Насочих фенерчето към мъжа в краката си и светнах. Слаб, рус, с оплескано в кръв лице; както се правеше на умрял, зачервените му очи затрепкаха от ярката светлина на лъча.

– Я стига! – наредих аз.

В хрусталака избумтя изстрел, след него втори, от по-леко оръжие. Куршумите прорязаха листака.

Изгасих фенерчето, наведох се към мъжа и го фраснах по главата с дръжката на пистолета.

– Легни долу! – прошепнах на Джак.

По-малкият пистолет изгърмя още два пъти. Чу се някъде отпред, вляво.

Долепих уста до ухото на Джак.

– Ще се доберем до тази проклета къща, пък каквото ще да става. Върви приведен и не стреляй, освен ако не виждаш по какво стреляш. Тръгвай.

И като се прегърбих доколкото можех, последвах Джак по пътечката. Превитата стойка изопна раната от ножа на гърба ми – изгаряща болка от лопатките почти до кръста. Усещах как кръвта се стича към бедрата ми – или поне така ми се струваше.

Беше прекалено тъмно, за да се промъкваме безшумно. Съчки пращяха под краката ни, клони шумоляха по раменете ни. Приятелите ни от хрусталака използубаха пищовите си. За щастие пукотът на чупещи се клони и шумоленето на листа в непрогледна тъмнина не са най-добрата мишена. Куршумите свистяха оттук-оттам, но ние с Джак не закачихме нито един. И не отвърнахме на изстрелите. Спряхме, където хрусталакът свършваше и нощта леко избледняваше.

– Ей там – посочи Джак квадратно очертание някъде пред нас.

– Напред – изръмжах и хукнах презглава към потъналата в мрак къща.

Дългите стройни крака на Джак с лекота тичаха до мен през поляната.

Изад размазаните очертания на постройката изплува човешки силует и оръжието му засвятка по нас. Изстрелите бяха тъй нагъсто, че ни се чуваха като един непрекъснат заекващ пукот.

Сграбчих по-младия колега и се плъснах заедно с него по лице на земята, само че празна консервена кутия с неравни остри краища ме подпря по брадичката.

От другата страна на къщата закашля, втори пистолет. А откъм ствола на някакво дърво вдясно – трети. Ние с Джак също запаткахме в отговор.

Тъмният силует на къщата изду гърбица. Изпратих й един куршум. Мъжки глас изрева „Ооох!“ и добави по-тихо, но с много чувство: „Да пукнеш дано, да пукнеш!“

В продължение на две-три секунди, които ни се сториха крайно нагорещени, около нас плющяха ли, плющяха куршуми. А след това изведнъж ни обгърна само нощната тишина. След пет минути спокойствие аз се надигнах на ръце и крака и запълзях напред, следван от Джак. Теренът обаче се оказа непригоден за този начин на придвижване. Три метра ми бяха недостатъчни. Изправихме се и останалото разстояние до къщата извървахме в цял ръст.

– Почакай! – прошепнах аз, оставих колегата при единия ъгъл на сградата, заобиколих, но никого не видях и нищо не чух освен вдигания от мен самия шум.

Натиснахме дръжката на входната врата. Беше заключена, но много паянтова. Блъснах я с рамо и влязох, стиснал пистолет и фенерче в ръце.

Съборетината беше празна.

Нямаше жива душа, нито мебели, нито следи от присъствието на едното или другото в двете празни стаи. Нищо – само голи дъсчени стени, гол под и гол таван, на който имаше кюнец, но без печката.

Ние с Джак застанахме наред стаята, загледани в празнотата, и взехме да ругаем бараката отпред назад и обратно затуй, че беше празна. Още не се бяхме доизказали, когато отвън се чува стъпки, бял сноп светлина огря широко отворената врата и нечий прегракнал глас нареди:

– Ей! Излизайте един по един и без номера!

– Вие пък кои сте? – попитах аз, побързах да загася фенерчето и се

долепих плътно към стената.

– Цяла глутница заместник-шерифи – отвърна гласът.

– А не може ли да пуснете един вътре, да го огледаме? – продължих аз. – Тази вечер ме душиха, клаха и стреляха, та не ми остана много вяра в ничия честна дума.

На прага се появи върлинест кривокрак мъж с тясно брулено лице и ми показа полицейската си значка. Аз пък му показах своите документи. Тогава влязоха и останалите. Общо трима.

– Минавахме долу по пътя, когато чухме престрелката – обясни върлинестият. – Каква става?

Аз му разказах.

– Тази колиба от много време стои празна – рече той, когато свърших. – Всеки би могъл да я използва за ношувка. Значи според вас е бил онзи, Пападопулос, а? Тогава да се поогледаме за него и приятелчетата му – особено предвид апетитната награда.

Претърсихме гората, но никого не открихме. Онзи, когото бях съборил, и другият, когото бях улучил с пишо̀ва, бяха изчезнали.

Ние с Джек се върнахме в Саусалито заедно със заместник-шерифите. Там намерих лекар да ми превърже гърба. Каза, че раната е дълга, но повърхностна. След това се прибрахме в Сан Франциско и си тръгнахме – всеки към своя дом.

С това работата ни за деня приключи.

А ето какво се случило на другата сутрин. Аз не бях очевиден. Чух за станалото малко преди обяд, а следобед прочетох за него във вестниците. Тогава още не знаех, че ще ме интересува лично, но по-късно го разбрах – затова ще го опиша тук, където му е мястото.

В десет часа сутринта наред многолюдната Маркет Стрийт се появи, олюлявайки се, мъж – чисто гол от върха на смазаната си от бой глава до ходилата на покритите си с кръв крака. От голите му гърди, гърба и цялото му тяло висели ивици месо, от които капела кръв. Лявата му ръка била счупена на две места. Плешивата му глава била буквално смачкана отляво. Час по-късно умрял в болницата за бърза медицинска помощ – без да продума на никого, без да настъпи промяна в празния му, безразличен поглед.

Полицията лесно проследила траекторията на капките кръв. Те свършвали в алена локва на глуха уличка, в съседство с малък хотел близо до Маркет Стрийт. В хотела открили стаята, от чийто прозорец

мъжът скочил, паднал или е бил изхвърлен. Леглото било подгизнало от кръв. По него имало нахвърлени разкъсани и навързани чаршафи, използвани като въже. Имало и пешкир, с който му е била запушена устата.

Уликите говорели, че голият е бил завързан за леглото със запушена уста и обработван с нож. Според лекарите ивиците плът били рязани, а не късани с ръце или издрани с нокти. След като собственикът на ножа си отишъл, голият успял да се освободи и – вероятно изгубил разума си от болка – или скочил от прозореца, или паднал от него. При падането строшил черепа и ръката си, но въпреки това съумял да извърви една пряка и половина.

Управата на хотела съобщила на полицията, че бил отседнал от два дни при тях под името Х. Ф. Бароуз, с местожителство Сан Франциско. Имал черна пътническа чанта, в която освен дрехите, бръснарските принадлежности и други лични вещи полицията намерила кутия патрони, черна кърпа с дупки за очите, четири шперца, сгъваем лост за разбиване на врати и морфин, със спринцовка и всичко останало. Из стаята открили останалите дрехи, пистолет и две шишета алкохол от по четвърт галон. И нито цент.

Полицията предположила, че Бароуз е крадец, който е бил завързан, измъчван и ограбен – вероятно от свои приятелчета – между осем и девет часа същата сутрин. Никой нищо не знаел за него. Не видели някой да го посещава. Съседната стая била свободна. Наемателят на отсрещната работел в мебелна фабрика и излязъл преди седем часа.

Докато всичко това се случвало, аз съм си седял в кантората, наведен напред, за да не измъчвам гърба си, и съм четял отчети, които до един се свеждаха до това, как служители от най-различни филиали на детективската агенция „Континентал“ все така не успяват да открият никакви следи от минало, настоящо или бъдещо местопребиваване на Пападопулос и Нанси Риган. Нищо ново нямаше в тези отчети – четях такива вече три седмици.

Обядвах заедно със Стария и докато се хранехме, му разказах приключенията си от предишната нощ в Саусалито. Лицето му на добродушен дядо както винаги изразяваше внимание, усмивката му – учтива заинтересованост, но наред разказа ми той прехвърли поглед върху салатата си и я гледа, докато свърших. Сетне, все така загледан в нея, каза колко съжалявал, че съм бил порязан с нож. Аз му благодарих и продължихме да се храним мълчаливо.

Най-последно ме погледна. Мекотата и вежливостта, с които

обикновено прикриваше хладнокръвното си безразличие, бяха твърде изявени, когато ми рече:

– Първите признаци, че Пападопулос е все още жив, изникнаха веднага след появата на Том-Том Кари.

Сега беше мой ред да извърна очи. Загледан в хлебчето, което пръстите ми трошаха, аз се съгласих:

– Да.

Същия следобед се обади някаква жена, която видяла нещо тайнствено и била убедена, че то има връзка с прословутите обири на банки. Така че отидох да се срещна с нея и прекарах по-голямата част от следобед в слушане на врели-некипели – половината измислици, другата половина опити на ревнива съпруга да разбере нещо за деянията на мъжа си.

Когато се прибрах в агенцията, приближаваше шест. Няколко минути по-късно Дик Фоули ми се обади по телефона. Зъбите му тракаха и думите не се разбираха:

– М-м-мож-ж-жшлиддадд-д-дойдш-швприс-с-станиц-нт-т-таб-б-болница?

– Какво?

Той повтори същото, ако не и нещо още по-нечленоразделно. Но аз вече бях успял да се досетя, че ме пита дали не мога да отида в пристанищната болница.

Казах му, че ще съм там след десет минути, и изпълних обещанието си с помощта на едно такси.

Дребният канадец ме посрещна при главната врата на болницата. От косата и дрехите му капеше вода, но си беше сръбнал уиски и зъбите му вече не тракаха.

– Тая глупачка скочи в залива! – изляя той, като че ли аз бях виновен.

– Кой, Ейнджъл Грейс ли?

– А кой друг? Нали нея следях. Качи се на ферибота за Оукланд. Долепи се до парапета. Мислех, че ще изхвърли нещо във водата. Държах я под око. Прас! Скочи. – Дик кихна. – Имах глупостта да скоча подире й. Държах я над водата. Измъкнаха ни. Там е – кимна с мократа си глава към вътрешността на болницата.

– Нещо случи ли се, преди да се качи на ферибота?

– Нищо. Цял ден вкъщи. Отгам право на кораба.

– А вчера?

– Цял ден в апартамента. Излезе вечерта с мъж. Ходиха на ресторант. Върна се в четири. Лош късмет. Не можах да го проследя.

Както ми го описа, беше Том-Том Кари.

– Добре – кимнах. – Сега бързо вкъщи за гореща баня и сухи дрешки.

И влязох да видя неуспялата самоубийца.

Лежеше по гръб, вперила очи в тавана. Лицето ѝ беше бледо, но това си бе обичайният му цвят, а и зелените ѝ очи не бяха по-недружелюбни от друг път. Ако не беше мократа ѝ къса коса, човек не би допуснал, че нещо ѝ се е случило.

– Странни идеи ти хрумват – рекох, когато застанах до леглото ѝ.

Тя подскочи и стреснатото ѝ лице рязко се извърна към мен. Когато ме позна, се усмихна, а усмивката придаде на лицето ѝ привлекателност, от която иначе я лишаваше обичайната ѝ навъсеност.

– Промъкваш се на пръсти, за да не изгубиш форма ли? – попита. – Кой ти каза, че съм тук?

– Всички знаят. Снимката ти е на първа страница на вестниците, заедно с цялата ти биография и какво си казала на Уелския принц.

Тя спря да се усмихва и ме загледа, без да мигне.

– Ясно! – възкликна след няколко секунди. – Онова дребното човече, дете скочи след мен, е било от вашите. Следяло ме е, нали?

– Не знаех, че са скачали след теб. Мислех, че сама си доплувала до брега, след като си се изкъпала. Нямахте ли такива намерения?

На нея обаче не ѝ беше до смях. Очите ѝ сякаш виждаха нещо ужасно.

– Ах, защо не ме оставиха на мира! – разхленчи се тя и потрепера цялата. – Животът е нещо отвратително!

Седнах на табуретка до бялото ѝ легло и потупах издутината под завивките, където би трябвало да се намира рамото ѝ.

– Какво стана? – чух с учудване бащинския глас, който бях успял да постигна. – Защо искаше да се самоубиеш, Ейнджъл?

Думите, които напиреха да излязат, блеснаха в погледа ѝ, размърдаха мускулчетата около устата ѝ, увиснаха на устните ѝ. Но това беше всичко. Онова, което каза, прозвуча апатично, обаче в него имаше някаква неохотна категоричност:

– Не. Ти си законът. Аз съм престъпникът. Стоя си от моята страна на оградата. Никой не може да ме обвини в...

– Добре, добре – предадох се аз. – Само, за бога, не желая да слушам поредната ти лекция по професионална етика. Мога ли да ти помогна с нещо?

– Не, благодаря.

– И нищо не желаяш да ми кажеш? Тя поклати глава.

– Добре ли си вече?

– Да. Следяха ме, нали? Иначе нямаше да разбереш толкоз бързо.

– Аз съм детектив и знам всичко. Хайде, остани си със здраве.

От болницата се отправих към полицейския отдел в Съдебната палата. Зад шефското бюро се бе разположил лейтенант Дъф. Разказах му за банята на Ейнджъл.

– Имаш ли представа защо го е направила? – по; желя да узнае той, след като приключих.

– Прекалено встрани е от цялата история, за да мога да се досетя. Искам да я опандизите.

– Така ли? Аз пък мислех, че предпочиташ да е на свобода, та да можеш да я спиаш.

– Тази игра умря. Искам да опитам с трийсетдневно заключение. Голямата Флора е в предварителния арест, Ейнджъл знае, че Флора е от групичката, която ликвидира нейния Пади. А Флора може би не познава Ейнджъл. Дай да видим какво ще се получи, ако ги омешаме двете за един месец.

– Може – съгласи се Дъф. – Тази Ейнджъл не я знаем с какви средства се издържа и ако питаш мен, не ѝ е работата да се хвърля в хорските заливи. Ще направя каквото трябва.

От Съдебната палата се отправих към хотела на Елис Стрийт, където Том-Том Кари ми беше казал, че е отседнал. Беше излязъл.

Оставих бележка, че ще се върна след един час, и оползотворих това време, като отидох да хапна. Когато се върнах, високият мургав мъж ме чакаше във фоайето. Качихме се заедно в стаята му и той ме почерпи джин, портокалов сок и пура.

– Да сте виждали Ейнджъл Грейс? – попитах.

– Да, снощи. Пообиколихме няколко заведения.

– А днес?

– Не.

– Хвърлила се следобед в залива.

– Ами! – прозвуча ми умерено изненадан. – А после?

– Измъкнали са я. Сега е добре.

Сянката, която се мярна в очите му, може и да беше леко разочарование.

– Странно момиче – отбеляза. – Не бих казал, че Пади е проявил липса на добър вкус, като се е спрял на нея, но тя направо не е с всичкия си.

– Как върви ловът на Пападопулос?

– Върви. Само че не трябваше да се отмятате от думата си. Почти ми обещахте, че няма да ме следите.

– Над мен има по-големи началници – извиних се аз. – Понякога намеренията ми не съвпадат с тези на шефа. Но няма защо да се притеснявате – нали можете лесно да се отървете от преследвача?

– Ъхъ. Това и правя. Но ми е много досадно да скачам в таксите и да се мушкам в задни дворове.

Разговаряхме и пихме още няколко минути, след което си тръгнах, обадих се от една близка дрогерия на Дик Фоули и му дадох описанието и адреса на мургавия.

– Не искам да го следиш, Дик, а да разбереш кой го следи. След което не се отлепвай от преследвача. Можеш да започнеш от утре сутринта – тъкмо ще имаш време да изсъхнеш.

И толкоз за деня.

Когато се събудих, беше отвратителна дъждовна сутрин. Дали от времето или от прекалено активния предишен ден, раната на гърба ме смъдеше като половинметров цирей. Обадих се на доктор Канова, който живееше в апартамента под моя, и го помолих да ме види, преди да тръгне за кабинета си в центъра. Той смени превръзката и ми заръча няколко дни да си почина. Почувствувах се по-добре, но се обадих в агенцията и казах на Стария, че ще остана цял ден на легло и да ме безпокоят само в случай, че стане нещо много интересно.

Целия ден прекарах пред камината с изкуствения газова огън, четох и пуших цигари, които не се палеха като хората заради влажното време. Вечерта организирах по телефона партия покер, в която почти не участвах. Накрая спечелих петнайсет долара, което беше с пет по-малко от алкохола, който изпиха гостите ми.

На другия ден гърбът ми беше по-малко и денят ми се видя далеч по-прекрасен. Отидох в агенцията. На бюрото ми лежеше бележка, че Дъф е телефонирал да ме извести за затварянето на Ейнджъл Грейс Кардиган в градския пандиз за един месец. Намерих и познатата вече купчинка отчети от разните ни филиали за неспособността на щатните ни детективи да издирят каквото и да било относно Пападопулос и Нанси Риган. Тъкмо ги преглеждах, когато в стаята влезе Дик Фоули.

– Успях – доложи той. – Трийсет–трийсет и две годишен. Метър и шейсет и седем. Шейсет и пет кило. Русолява коса, светла кожа, сини очи, слабо лице, тук-там пообелено. Доносник. Живее в някаква дупка на Седма улица.

– Какво правеше?

– Вървя една пряка подир Кари. Кари се отърва от него. Онзи го търси до два през нощта. Не го откри. Прибра се. Да продължи ли?

– Иди в бърлогата му и разбери кой е. Дребният канадец липсва около половин час.

– Сам Арли – докладва, като се върна. – Живее там от шест месеца. Уж бил бръснар, но едва ли някога е работил.

– Мога да направя две предположения относно този Арли – рекох. – Първото е, че той ме поряза по гърба онази нощ в Саусалито. А второто е, че нещо ще му се случи.

Дик никога не хвърля думи на вятъра, затова премълча.

Обадих се в хотела на Том-Том Кари и помолих да извикат мургавия.

– Елате тук – поканих го. – Имам новини.

– Веднага щом се облека и закуся – обеща той.

– Когато Кари си тръгне, залепи се за него – заръчах на Дик, след като затворих. – Ако към групата се присъедини и Арли, може би нещо ще се случи. Опитай се да видиш какво.

След това се обадих в полицейския отдел и си направих среща със сержант Хънт, за да отидем в апартамента на Ейнджъл Грейс Кардиган. Сетне се залових с изостаналите писма – чак докато Томи оповести пристигането на мургавия мъж от Ногалес.

– Онзи, дето ви следи – осведомих го веднага щом седна и взе да си

свива цигара, – е бръснар на име Арли.

И му казах къде живее.

– Аха. Със слабо лице, русоляв, нали? Предадох му описанието на Дик.

– Същият омбре – съгласи се Том-Том Кари. – Знаете ли нещо друго за него?

– Не.

– Пъхнали сте Ейнджъл в пандиза.

Това прозвуча повече като обвинение, отколкото като въпрос, затоа премълчах.

– Може да е за добро – продължи високият. – Така или иначе, трябваше вече да се отърва от нея. Щеше да обърка играта с глупостта си, когато дойде моментът да действувам.

– А скоро ли ще дойде?

– Зависи. – Той стана, прозя се и разкърши широките си рамене. – Но ако някой реши да не се храни, докато го спипам, няма да умре от глад. Напразно ви обвиних, че ме следите.

– От това не съм си развалил настроението.

Том-Том Кари се сбогува и си тръгна.

Аз отидох в Съдебната палата, подбрах Хънт и двамата се отправихме към апартаментата на Буш Стрийт, където живееше Ейнджъл Грейс Кардиган. Домоуправителката – напарфюмирана дебелана с твърдо стиската уста и мек поглед – вече знаеше, че наемателката ѝ е в драголника. С готовност ни поведе нагоре към квартирата на момичето.

Ейнджъл не се оказа добра домакиня. Беше чисто, но много развърляно. Кухненският умивалник беше препълнен с мръсни съдове. Сгъваемото легло бе оправено надве-натри. Дрехи и какви ли не други женски атрибути висяха навсякъде – като се започне с банята и се свърши с кухнята.

Успяхме да се отървем от домоуправителката и щателно преровихме апартаментата. След обиска знаехме всичко за гардероба на момичето и доста за личните му навици. Но не открихме нищо, което да ни насочи към Пападопулос.

Следобеда и вечерта не дойде нищо относно комбинацията Кари–Арли, макар че всеки момент очаквах Дик да ми се обади.

В три часа през нощта телефонният звън отлепи ухото ми от възглавницата. Гласът, който се разнесе по жицата, беше на канадеца:

– Край на Арли.

– Мир на праха му ли?

- Да.
- Как?
- Олово.
- От нашия човек?
- Тъхъ.
- Докладът ти неотложен ли е?
- Не.
- Тогава ще се видим в агенцията – рекох и се върнах в леглото.

Когато пристигнах в девет часа в агенцията, един от служителите тъкмо бе разшифровал телеграма от един лосанджелески детектив, изпратен от тамошния ни филиал в Ногалес. Посланието беше дълго и сочно.

В него се казваше, че Том-Том Кари е много добре известен в граничния район. Около половин година прашал оръжие на юг към Мексико, а насам прекарвал алкохол и по всяка вероятност наркотици и имигранти. Малко преди да тръгне оттам миналата седмица, се интересувал от някой си Ханк Бароуз. Въпросният Ханк Бароуз по описание се покриваше с Х. Ф. Бароуз, който бе накълцан на ивици, бе паднал от прозореца на хотела си и бе умрял.

Детективът от Лос Анджелес не беше успял да научи почти нищо за Бароуз – само това, че е от Сан Франциско, че престоял в граничния район няколко дни и вероятно пак се е върнал тук. По въпроса за убийството на Нюхол също не беше разровил нищо ново – и неговите сведения сочеха, че е бил убит от мексикански бандити.

Докато четях телеграмата, в кабинета ми влезе Дик Фоули. Щом свърших, изслушах приноса му към историята на Том-Том Кари.

– Проследих го оттук. До хотела. Арли на ъгъла. В осем Кари излиза. Отива в гараж, наема кола без шофьор. Обратно в хотела. Плаща си сметката. Две чанти. Минава през парка. Арли подире му в таратайка. Аз в моята след Арли. По булеварда. През кръстопътя. Тъмно. Глухо. Арли натиска газта. Настига го. Бум! Кари спира. Два изстрела. Два пищова. Край на Арли. Кари обратно в града. Хотел „Маркиз“. Под името Джордж Ф. Данби от Сан Диего. Стая 622.

– Том-Том претърси ли джобовете на Арли, след като го опатка?

– Не. Не го докосна.

– Ами! Вземи Мики Линан да ти помага и да на сте изпуснали Кари от погледа си! По-късно ще изпратя някой да ви смени, стига да мога, но трябва денонощно да го държите под око, докато...

Не знаех докога, затова млъкнах. Качих се горе да преразкажа историята на Дик и Стария, като накрая заключих:

– Според Фоули Арли пръв е стрелял, така че Кари има смекчавашата вината самоотбрана, но така или иначе, най-сетне нещата се пораздвижиха и ми се иска така да продължи. Затова предпочитам да си траем ден-два за престрелката. Това няма да повлияе добре на дружбата ни с районния шериф, ако случайно научи, но мисля, че си заслужава да рискуваме.

– Щом искаш – рече Стария и посегна към звънящия телефон.

Обади се и ми подаде слушалката. Беше Хънт от полицията.

– Флора Брейс и Грейс Кардиган се чупиха малко преди да съмне.

Твърде вероятно е да...

Не ми беше до подробности.

– Имате ли следа?

– Засега никаква, но...

– Останалото, като се видим, благодаря. – И затворих. – Ейнджъл Грейс и Голямата Флора са избягали от градския затвор – предадох на Стария.

Той се усмихна вежливо, като че ли това слабо го засягаше.

– Нали се радваше, че нещата са се задвижили – промърмори.

Трансформирах недоволната си гримаса в усмивка, измъкнах нещо, върнах се в кабинета си и телефонирах на Франклин Елърт. Фъфлещият адвокат каза, че с удоволствие ще се срещне с мен, и аз се запътих към кантората му.

– Е, поттигнахте ли някакъв напредък? – попита ме нетърпеливо още щом седнах.

– Да. Някой си Бароуз също се е намирал в Ногалес по време на убийството на Нюхол и също пристигнал в Сан Франциско непосредствено след това. Кари е последвал Бароуз тук. Четохте ли за голия мъж, който се разхождал целият изпонакълцан из улиците?

– Да.

– Това бил Бароуз. Сетне в играта се включва и някакъв бръснар на име Арли. Следял Кари. Снощи на един безлюден път южно от града Арли стрелял по Кари, но Кари го убил.

Изцъклените очи на адвокатата изскочиха с още един сантиметър от орбитите си.

– Кой път? – ахна той.

– Искате да знаете къде точно?

– Да!

Придърпах телефона, позвъних в агенцията, накарах ги да ми прочетат доклада на Дик и дадох на адвокатата исканите сведения.

Те му направиха силно впечатление. Скочи от стола си. Пот заструи по дълбоките бръчки на лицето му.

– Готподита Нюхол е тамитка там! Това мятто е тамо на половин миля от дома й!

Намръщих се и си заблъсках мозъка, но нищо не постигнах.

– Какво ще кажете, ако изпратя някой от нашите хора да я наглежда?

– Отлитно! – Разтревоженото му лице се проясни и по него не останаха повече от петдесет-шейсет бръчки. – Тя би предпочела да оттане там, докато отmine първият ток от тъмртта на баста й. Нали сте идпратите тпотобен детектив?

– Гибралтарската скала е като обрулен лист в сравнение с него. Напишете ми бележка, която той да покаже на мис Нюхол. Името му е Андрю Макелрой.

Докато адвокатът драскаше бележката, аз отново използвах телефона му, за да се обадя в агенцията, да поръчам на телефонистката да се свърже с Анди и да му предаде, че го търся. Преди да се върна в агенцията, обядвах. Анди вече ме чакаше в кабинета.

Анди Макелрой бе човек-канара – не много висок, но затова пък широк и твърд като камък както в тялото, така и в главата. Начумерен и кисел, с не повече въображение от една сметачна машина. Не бях дори убеден, че знае да чете. Но едно беше сигурно – когато на Анди му се възложеше някаква работа, той просто я вършеше. Дотам му стигаше умът, и толкоз.

Предадох му бележката на адвоката до мис Нюхол, казах му къде да върви и повече не се сетих за евентуалните й неприятности.

Дик Фоули и Мики Линан ми се обаждаха три пъти този следобед. Том-Том Кари не вършеше нищо интересно, макар че бе закупил две кутии куршуми за пистолет калибър 44 от един магазин за спортни принадлежности на Маркет Стрийт.

Следобедните вестници публикуваха снимки на Голямата Флора Брейс и на Ейнджъл Грейс Кардиган, както и историята на тяхното бягство. Тя твърде се отличаваше от вероятната истина както повечето вестникарски версии. На друга страница прочетох за намерения на безлюден път труп на бръснаря. Бил улучен в главата и гърдите, общо четири изстрела. Според полицията бил убит при опит да го ограбят, а бандитите избягали, без да му вземат нищо.

В пет часа на вратата ми почука луничавият Томи Хауд.

– Онзи тип Кари пак иска среща с теб.

– Вкарай го вътре.

Мургавият влезе, поздрави, седна и си сви кафява цигара.

– Имаш ли какво да правиш довечера? – попита, докато пушеше.

– Имам, но ако ми предложиш нещо по-интересно, ще го отложам.

Да не посрещаш гости?

– Тъхъ. Точно това си мислех. Да изненадам Пападръндрън с едно гости. Какво ще кажеш да дойдеш и ти?

Тук беше мой ред да кажа „ъхъ“.

– Ще те взема в единайсет на ъгъла на Ван Нес и Гиъри Стрийт – изрече провлачено. – Но броят на поканените е ограничен – само ние с теб... и той.

– Не. Ще има още един. Аз ще го доведа.

– Това не ми харесва – бавно поклати глава Том-Том Кари и се намръщи добродушно над цигарата си. – Ченгетата не бива да имат числен превес над мен. Редно е да сме един на един.

– Числен превес няма да има – уверих го аз. – Този, когото смятам да доведа, ще е толкоз на моя страна, колкото и на твоя. И няма да е зле да не го изпускаш от зоркия си поглед, както впрочем и аз, и да внимаваме да не ни изненада откъм гърба.

– Тогава за какъв дявол ти е притрябвало да го мъкнеш със себе си?

– Имам си съображения – ухилих се широко. Мургавият пак се намръщи, само че недотам добродушно.

– Стоте и шест хиляди награда – не си правя сметките да ги делия с когото и да било.

– Не се безпокой. Никой доведен от мен няма да предяви претенции към тях.

– Ще повярвам на думата ти. – Той стана. – Значи казваш да държим този омбре под око, а?

– Ако искаме всичко да мине гладко.

– Ами ако вземе да ни се пречка из краката или ни погоди някакъв номер? Ще го надупчим ли, или само ще му кажем: „Ах ти, лошо момче!“

– Всичко ще е на негов риск.

– Така може. – Суровото му лице отново омекна и той се запъти към вратата. – Значи в единайсет на Ван Нес и Гиъри.

Влязох в стаята на дежурните, където Джек Кунихан се беше плъоснал в едно кресло и четеше списание.

– Надявам се, че си ми измислил някаква работа – посрещна ме той. – Мазоли ми излязоха на задника от седене.

– Търпение, синко, търпение – това е първото, което трябва да научиш, ако искаш да станеш детектив. Навремето, когато бях на твоите години и тъкмо започвах работа в агенцията...

– Моля ти се, не започвай отново – уплаши се той. После хубавото му младежко лице стана сериозно. – Не разбирам защо ме държиш затворен тук. Аз съм единственият освен теб, който е видял Нанси Риган в лицето. Логично е да ме пуснеш да я диря.

– И аз това рекох на Стария – посъчувствавах му. – Но го е страх да не ти се случи нещо. Каза, че от петдесет години бил ченге, но такъв красив детектив не бил виждал, да не говорим, че си издокаран като по журнал, че си светски кавалер и наследник на милиони. Според него трябва да те сложим зад стъкло, а не да...

– Върви по дяволите! – разсърди се Джак и целият пламна.

– Аз обаче го убедих да те извадим от кутиятата за тази вечер – продължих невзмутимо. – Затова ме чакай на ъгъла на Ван Нес и Гиъри Стрийт малко преди единайсет.

– Най-сетне ще действваме? – Джак целият гореше от желание.

– Възможно е.

– Какво ще правим?

– Вземи си пищовчето. – Хрумна ми една идея и веднага я облякох в думи. – И да се издокараш – официално вечерно облекло.

– С фрак?

– Всичко, както си му е редът, но без цилиндър. А сега относно поведението ти – да знаеш, че не си детектив. Не съм сигурен още за какъв ще се представиш, но това е без значение. С нас ще бъде Том-Том Кари. Ще се държиш, все едно, че не си нито мой, нито негов приятел, все едно, че ни нямаш доверие и на двамата. Ние с него ще бъдем сдържани спрямо теб, няма да ти се доверяваме. Ако ти зададе въпрос и не знаеш какво да отговориш, започваш да се държиш враждебно. Но гледай да не прекалиш. Ясно ли е?

– Да... Мисля, че да – бавно изрече той, сбърчил чело. – Ще се държа, сякаш съм тръгнал да върша работа с теб, но извън работата не сме на дружеска нога. Не съм склонен да ти се доверявам. Така ли е?

– Точно така. И внимавай. През цялото време ще си потопен в нитроглицерин.

– Какво става? Хайде, бъди човек и ми кажи. Вдигнах глава и му се усмихнах широко. Беше по-висок от мен.

– Мога да бъда човек – признах, – но ме е страх да не се уплашиш. Затова предпочитам нищо да не ти казвам. Бъди щастлив, докато още можеш. Вечеряй вкусно. Повечето осъдени на смърт закусват юнашки шунка с яйца, преди да се запътят към ешафода. Може да не вечеряш шунка с яйца, но...

В единайсет без пет Том-Том Кари спря взетата под наем черна кола на ъгъла, където чакахме ние с Джак, обвити в такава гъста мъгла, че я усещахме като влажно кожено палто.

– Качвайте се – нареди той, като приближихме. Отворих предната

врата и магнах на Джак. Той започна играта си, като ме изгледа ледено, и сам си отвори задната врата.

– Ще седна отзад – заяви категорично.

– Добра идея – съгласих се аз и седнах до него. Кари се извърна и двамата с Джак се зяпаха втрещено известно време. Когато реши, че е преценил младока, мургавият отмести очи от официалната риза и връзка – вечерното облекло на Джак не беше изцяло скрито от палтото му, – погледна ме, усмихна се широко и рече провлачено:

– Приятелят ти да не е келнер?

Аз се изкикотих, защото възмущението, от което момчешкото лице на Джак помръкна и устата му увисна отворена, беше съвсем искрено, а не част от играта. Сритах го леко. Той затвори уста, премълча и ни изгледа двамата с Том-Том Кари, сякаш бяхме представители на нисш животински вид.

Усмихнах се на мургавия и попитах:

– Чакаме ли някого?

Той каза „не“, спря да зяпа Джак и потегли. Минахме през парка и се спуснахме по булеварда. Движението в двете посоки изплуваше за миг от мъглата и пак се потапяше в нея. Скоро оставихме града зад гърба си и излязохме от мъглата в ялната лунна светлина. Не се извърнах да погледна колите зад нас, но знаех, че в една от тях трябва да се взият Дик Фуоли и Мики Линан.

Том-Том Кари свърна от булеварда в някакъв страничен път с равна, хубава настилка, но явно почти неизползуван.

– Някъде тук ли е бил убит снощи неизвестен мъж? – попитах аз.

Кари кимна, без да се обърне, и като изминахме още половин километър, рече:

– Точно тук.

Беше намалил, след малко изключи и фаровете. Колата едва пъплеше по пътя, който бе наполовина сребрист от луната и наполовина сив от мрака. Така изминахме около километър. Спряхме в сянката на високи храсти, които затъмняваха част от платното.

– Всички моряци на брега! – изкомандува Том-Том Кари и слезе от колата.

Ние с Джак го последвахме. Кари си свали палтото и го метна вътре.

– Мястото е точно зад завоя, встрани от пътя – поясни той. – По дяволите тази луна! Аз разчитах на мъгла.

Нищо не казах, Джак също. Лицето му беше бледо, възбудено.

– Ще минем напъряко – рече Кари и ни поведе през пътя към висока телена ограда.

Той се прехвърли пръв, след него Джак и... Спря ме някакъв лек шум откъм пътя. Махнах на двамата мъже от другата страна на оградата да пазят тишина и се сниших зад храсталака. Стъпките, които дочух, бяха леки, женски.

Точно пред мен в лунната светлина изникна младо момиче. Беше дваисет и няколко годишно, средно на ръст, средно на тегло. С къса поличка, без шапка, с пуловер. Бледото му лице и цялата му забързана фигура изразяваха неописуем страх, но в тях имаше и нещо друго – далеч повече хубост, отколкото е свикнал да вижда един детектив на средна възраст.

Щом зърна колата на Кари, или по-скоро тъмната ѝ сянка, тя рязко спря и ахна, като че ли извика.

Направих няколко крачки към нея.

– Здравей, Нанси Риган.

Този път не ахна, а направо извика. В следващия миг, освен ако лунната светлина не ме мамеше, тя ме позна и ужасът я изостави. Протегна ми и двете си ръце, а в жеста ѝ имаше облекчение.

– Е? – изръмжа канарата, която изплува от тъмнината зад гърба ѝ. – Какво става?

– Здравей, Анди – поздравих канарата.

– Здравсти – отвърна Макелрой и застана мирно.

Анди прави само каквото му наредят. Беше му казано да охранява мис Нюхол. Погледнах момичето и пак прехвърлих погледа си върху него.

– Това ли е мис Нюхол? – попитах.

– Тъх. Дойдох, както ми казахте, а тя рече, че няма нужда от мен. Не ме пусна в къщата. Само че вие не бяхте споменали, че при това положение трябва да се върна. Затова се разположих отвън, започнах да душа наоколо и да си държа очите отворени на четири. И като я зърнах преди малко да се изнизва през един прозорец, тръгнах подире ѝ, за да не ѝ се случи нещо, както ми наредихте.

Том-Том Кари и Джак Кунихан се прехвърлиха пак през оградата и дойдоха при нас. Мургавият стискаше в ръка автоматичен пистолет. Очите на момичето бяха впити в моите. Не обърна никакво внимание на новодошлите.

– Каква е тази работа? – обърнах се към нея.

– Не знам – изломоти тя, стисна още по-здраво ръцете ми и

доближи лице до моето. – Да, аз съм Ан Нюхол. Но не знаех. Мислех, че е забавно. После разбрах, че не е така, но вече не можех да се измъкна.

Том-Том Кари изръмжа и зашава неспокойно. Джак Кунихан гледаше втренчено пътя. Анди Макелрой стоеше като истукан и чакаше следващата заповед. Момичето нито веднъж не отмести очи от моите, не погледна останалите.

– Как се забърка с тези хора? – попитах. – Само че бързо!

Бях наредил на момичето да говори бързо. То така и направи. Двайсет минути стоя неподвижно и изливаше потоци от думи, без никаква пауза, освен когато го прекъсвах, за да не се отклонява от набелязаната от мен тема. На моменти говореше несвързано, почти нечленоразделно, не винаги правдоподобно, но в мен се затвърди убеждението, че се опитва да ми каже истината – почти през цялото време.

И не откъсна очи от мен дори за част от секундата. Сякаш се страхуваше да не погледне другаде.

Два месеца преди това милионерската щерка и още трима младежи като нея се прибирали късно през нощта от светска забава на крайбрежието. Някой предложил да се отбият пътьом в една кръчма, която била известна като свърталище на престъпни елементи. Това естествено била основната ѝ привлекателност – престъпният свят им звучал екзотично. Онази нощ получили преки впечатления от него, тъй като – никой не разбрал как точно станало – изведнъж се видели замесени в шумна кавга, и то само десетина минути след като влезли в заведението.

Кавалерът, който я придружавал, направо я посрамил, като се показал истински страхливец. Оставил се на Рижия О'Лиъри да го метне през коляно и да го нашлапка, а след това нищо не му сторил. Вторият кавалер в компанията не се показал в по-добра светлина. Момичето, оскъrbено от тяхното овчедушие, отишло при рижия великан, дето напердашил кавалера му, и казало достатъчно високо, та да чуят всички:

– Бихте ли ме изпратили до дома?

Рижия О'Лиъри изпълнил молбата ѝ с удоволствие. Разделила се с него на две преки от дома си. Представила му се като Нанси Риган. Той, изглежда, се усъмнил, но не ѝ задал никакви въпроси, не се бъркал в работите ѝ. Въпреки огромната разлика в общественото им положение между тях се зародила истинска дружба. Много ѝ харесвал. Бил същински нехранимайко и затова го виждала в романтична светлина. А той я обичал, знаел, че тя стои неизмеримо над него, и затова момичето много лесно го подчинявало и контролирало поведението му, поне спрямо себе си.

Често се срещали. Той я водел из всички съмнителни места в района на залива, запознавал я с касоразбивачи, наемни убийци, мошеници и ѝ разказвал невероятни истории за криминални приключения. Знаела, че е престъпник, а когато станал обирът на „Симанс Нашънъл“ и „Голдън Гейт Тръст“, разбрала, че е замесен в него. Но всичко ѝ се струвало като театрална постановка. Не го виждала в истинската му светлина.

Очите ѝ се отворили една нощ, когато били в кръчмата на Лару и ги нападнала групичката, измамена от Пападопулос с помощта на Рижия и останалите. Обаче вече било твърде късно, за да се измъкне. След като съм ранил рижия гигант, тя се скрила заедно с него в бърлогата на Пападопулос. И тогава ѝ станало ясно що за народ са романтичните ѝ герои. И още нещо ѝ станало ясно – че е тяхна съучастничка.

Когато Пападопулос избягал и я помъкнал със себе си, тя вече била прогледала, излекувана и завинаги приключила с опасната игра на стражари и апаши. Или поне така си мислела. Имала Пападопулос за дребно, уплашено старче, защото на такова приличал – сляпо оръжие в ръцете на Флора, безобиден дядка, стъпил с единия крак в гроба и поради това неспособен да стори някому зло. През цялото време хленчел и изглеждал уплашен до смърт. Молел я да не го изоставя, на колене я умолявал да го скрие от Флора, а по съсухрените му страни се стичали сълзи. И тя го отвела в извънградското си имение, пунала го да копае из градината, далеч от любопитни очи. Представа си нямала, че той през цялото време е знаел коя е тя и умело я е насочвал сама да направи исканото от него предложение.

Дори когато вестниците писали, че той е бил главнокомандувачият на армията от главорези, когато за залавянето му била предложена награда от сто и шест хиляди долара, тя продължила да вярва в неговата невинност. Той успял да я убеди, че Флора и Рижия просто стоварили вината отгоре му, за да се измъкнат с по-леки присъди. Бил такова едно изплашено старче – кой не би му повярвал?

Тогава убили баща ѝ в Мексико и мъката така погълнала цялото ѝ същество, че забравила всичко – до деня, когато в къщата ѝ пристигнали Голямата Флора и още някакво момиче, вероятно Ейнджъл Грейс Кардиган. Преди, когато се случвало да бъде в компанията на Флора, изпитвала от нея смъртен страх. Сега се бояла още повече. Но скоро разбрала, че Пападопулос не бил роб на Флора, а неин господар. И прозряла истинската същност на дъртия лешояд. Но това не бил последният миг от нейното пробуждане.

Внезапно Ейнджъл Грейс се опитала да убие Пападопулос. Флора я

надвила. Тогава Грейс предизвикателно им каза, че била момичето на Пади. И се развикала към Ан Нюхол: „А ти, проклетата глупачке, не знаеш ли, че те убиха баща ти? Не знаеш ли, че...“

Пръстите на Голямата Флора се сключили около, врата на Ейнджъл Грейс и удавили думите. След като завързала Ейнджъл, Флора се обърнала към Ан.

– И ти си в кюпа – рекла й делово. – Затънала си до шия. Ще се водиш по нас, че иначе... Да, мила, такива ми ти работи – ако ни пипнат, двамата с дъртия ще увиснем на въжето. А ти ще ни правиш компания – аз лично ще се погрижа за това. Ако слушаш и правиш каквото ти кажем, всички ще се измъкнем. А ако се опиташ да играеш номера, ще те смажа от бой.

Момичето не можа да се сети какво е станало след това. Смътно си спомняше, че отворило външната врата и казало на Анди, че не се нуждае от надзор. Сторило това машинално, без дори да било необходимо едрата руса жена да стои плътно зад гърба му. По-късно, все така като замаяно, излязло през прозореца на спалнята си и се спуснало по асмата, отдалечило се от къщата, тичайки по пътя без цел, без посока – просто бягало.

Ето това научих от Ан Нюхол. Не всичко ми бе разказано. Всъщност много малко ми предаде с думи. Но като съчетах казаното, начина, по който го произнесе, и израза на лицето й с онова, което вече знаех и за което се досещах, получих тази история.

И през цялото време, докато говореше, тя не откъсна очи от моите. Нито веднъж с нищо не показва, че знае – до нас на пътя има и други мъже. Гледаше ме в лицето с отчаяна втрепеност, сякаш от това зависеше животът й, и ме стискаше за ръцете с такава сила, като че щеше да потъне в земята, ако ме пуснеше.

– А прислугата? – попитах аз.

– Няма никой в къщата.

– Пападопулос ли те убеди, че е по-добре да се отървеш от тях?

– Да, преди няколко дни.

– Значи Пападопулос, Флора и Ейнджъл Грейс са сами в къщата?

– Да.

– Знаят ли за бягството ти?

– Мисля, че не, не съм убедена. Известно време бях сама в стаята си. Според мен не подозират, че ще посмея да не им се подчиня.

Раздразних се, като осъзнах, че гледам момичето в очите не по-малко втрепенено, отколкото то в моите, а когато се опитах да ги откъсна,

оказа се, че не е толкова лесно. С рязко движение на главата ги извърнах, дръпнах си и ръцете.

– Останалото ще ми разкажеш по-късно – изръмжах и се обърнах да дам нареждане на Анди Макелрой. – Ще останеш тук с госпожицата, докато се върнем от къщата. Настанете се удобно в колата.

Ан Нюхол сложи ръка върху моята.

– Аз ще?... Ти ще?...

– Да, ще те предадем на полицията – уверих я аз.

– Не! Не!

– Не ставай дете – сгълчах я. – Не можеш да препускаш из града с банда главорези, да се замесиш в хиляди престъпления, а щом те пипнат натясно, да кажеш „Ах, извинете, моля“, и да си тръгнеш по живо, по здраво. Ако разкажеш цялата история в съда – включително и онова, което сега премълча, – имаш големи шансове да те пуснат на свобода и нищо да не ти направят. Но няма начин да се отървеш от арестуването. Хайде – обърнах се към Джак и Том-Том Кари. – Трябва да се поразмърдаме, ако искаме да заварим нашите хора у дома.

Докато се прекачвах през оградата, погледнах назад и видях, че Анди вече е настанил момичето в колата и сам влиза вътре.

– Един момент! – извиках на Джак и Кари, които вече препускаха през обширната поляна.

– Пак се сети за нещо, само да ми губиш времето – оплака се мургавият.

Върнах се при колата и заговорих бързо и тихо на Анди:

– Дик Фоули и Мики Линан трябва да се мотаят някъде наоколо. Щом изчезнем от погледа ти, иди да ги намериш. Предай мис Нюхол на Дик и му кажи да я отведе и веднага да намери телефон – да се свърже с шерифа. Момичето да предаде на шерифа, който от своя страна трябва да я предаде на полицията в Сан Франциско. Кажи му да не я оставя на никой друг – нито дори на мен. Ясно ли е?

– Ясно.

– Добре. След като му кажеш това и му връчиш момичето, веднага доведи Мики Линан в къщата на Нюхол – колкото се може по-бързо. По всяка вероятност ще имаме спешна нужда от помощ, и колкото повече и по-бързо, толкова по-добре.

– Ясно – повтори Анди.

– Какво си намислил? – попита подозрително Том-Том Кари, когато ги настигнах двамата с Джек.

– Детективски работи.

– Трябваше да дойда и сам да си свърша цялата работа – изръмжа той. – Откак сме тръгнали, ти само ми губиш времето и с нищо не си помогнал.

– В момента някой друг го губи.

Тон изпръхтя и отново препусна през нивата, а ние с Джек – след него. В края ѝ трябваше да се прехвърлим през още една ограда. След това изкачихме малко залесено възвишение и пред нас се открии имението на Нюхол – огромна бяла къща, блеснала на лунната светлина, с жълти правоъгълници там, където на осветените прозорци бяха спуснати щорите. Стаите със запалените лампи бяха на партерния етаж. Горният тънеше в мрак. Навсякъде цареше тишина.

– По дяволите тази луна! – изруга отново Том-Том Кари и измъкна втори автоматичен пистолет някъде от дрехите си, така че сега стискаше по един във всяка ръка.

Джек също посегна да си извади оръжието, погледна ме, видя, че не бързам с моето, и отпусна ръка в джоба си.

Лицето на мургавия беше мрачна каменна маска: цепки вместо очи, цепка вместо уста. Сурова маска на ловец на хора, на убиец на хора. Дишаше спокойно, огромният му гръден кош леко се надигаше и отпускане. В сравнение с него Джек приличаше на развълнуван гимназист. Лицето му бе мъртвешки бледо, очите – ококорени, дишаше като ковашки мех. Затова пък широката му усмивка беше искрена въпреки скритата в нея нервност.

– Ще притичаме до къщата откъм тази страна – прошепнах аз. – Тогава единият ще застане отпред, вторият отзад, а третият ще изчака да види къде има нужда от него. Съгласни ли сте?

– Съгласен – измърмори мургавият.

– Чакайте! – възкликна Джек. – Момичето се е спуснало от горния етаж по асмата. Защо да не се изкатеря дотам? По-лек съм и от двама ви. Ако не са се усетили, че я няма, прозорецът ще е все още отворен. Дайте ми десетина минути да го намеря, да се изкача и да заема позиция. По този начин, когато ги нападнете, аз ще съм зад гърба им. Как ви се струва? – зачака той бурни аплодисменти.

– Ами ако те спипат още щом скочиш вътре? – възпротивих се аз.

– В такъв случай ще вдигна достатъчно шум, за да чуете. Ще се върнете в атака, докато те се занимават с мен. Резултатът ще е пак

същият.

– Глупости! – излая Том-Том Кари. – Резултатът ще е нулев! По-добре както решихме в началото. Един отпред, един отзад, втурваме се и започваме да стреляме.

– Ако вторият план успее, ще е по-добре – противопоставих се аз. – Джак, щом като искаш да скачаш в запалената пещ, заповядай. Няма да съм аз този, който ще ти попречи да станеш герой.

– Не! – озъби се мургавият. – И дума да не става!

– Да! – възразих му незабавно. – Ще опитаме. Но по-добре си дай двацет минути, Джак. Така ще имаш време за всичко.

Двамата си погледнахме часовниците и той тръгна към къщата. Том-Том Кари, разярен, му препречи пътя. Аз изругах и застанах между двамата. Джак ме заобиколи изотзад и забърза през твърде добре осветеното пространство между нас и къщата.

– Спокойно! – посъветвах Кари. – Много неща в тази игра не са ти известни.

– Прекалено много, ако питаш мен! – изръмжа той, но не попречи повече на момчето.

От нашата страна на къщата нямаше отворени прозорци на втория етаж. Джак заобиколи и изчезна от погледите ни.

Нещо изшумоля зад нас. Двамата с Кари рязко се обърнахме. Пистолетите му вече бяха във въздуха. Протегнах ръка и ги натиснах надолу.

– Защо ти е дупка в челото? – сгълчах го. – Това е още едно нещо, което не ти е известно.

Шумоленето бе престанало.

– Всичко е наред – подвикнах шепнешком.

От сенките на дърветата изплуваха Мики Линан и Анди Макелрой. Том-Том Кари така плътно долепи лице до моето, че ако не беше избръснат, сигурно щеше да ме одраска.

– Ах ти, мръсен...

– Я се дръж прилично! Как може такива думи на твоите години! – смърхих го аз. – Никой от тях не е умрял за твоите пари от наградата!

– Не обичам груповите операции! – продължи да се ежи той. – Ние...

– Ние ще имаме нужда от колкото се може повече помощници – прекъснах го аз и си погледнах часовника. – Сега ще започнем – обърнах се към моите хора. – Както сме четирима, би трябвало да се справим като нищо. Знаете описанията на Пападопулос, Голямата Флора и

Ейнджъл Грейс. И тримата са в къщата. Не поемайте никакви рискове – Пападопулос и Флора са много опасни. Джек Кунихан се опитва в момента да се вмъкне вътре. Вие двамата се погрижете за гърба на къщата. Ние с Кари ще поемем предната част. Ще се оправим. Само внимавайте никоой да не се измъкне. Хайде, напред!

Двамата с мургавия се запътихме към терасата пред главния вход – широка, обрасла отстрани с диви лози, осветена в жълтеникаво от остъклената четворна врата.

Не бяхме направили и крачка, когато едното крило на въпросната врата се отвори.

Първото нещо, което видяхме, беше гърбът на Джек Кунихан.

Той буташе вратата заднишком, с ръка и крак, без да се обърне. Зад него – с лице към нас, наред ярко осветената стая – стояха мъж и жена. Мъжът бе стар, дребен, мършав, сбръчкан, жалък в страха си – Пападопулос. Беше обръснал проскубаните си бели мустаци. Жената бе висока, едра, с бяла плът, руса коса, атлетична фигура, около четирийсетгодишна, с ясни сиви очи, хлътнали дълбоко навътре в хубавото жестоко лице – Голямата Флора Брейс. Стояха неподвижно един до друг, вперили очи в дулото на пистолета в ръката на Джек Кунихан.

Докато стоях пред вратата и попивах с поглед тази сцена, Том-Том Кари мина покрай мен, влезе през високата врата и застана до момчето, насочил и двата си пистолета. Аз не го последвах.

Уплашените кафяви очи на Пападопулос се стрелнаха към лицето на мургавия. Сивите очи на Флора се обърнаха към него бавно, целенасочено, сетне се отместиха към мен.

– Никоой да не мърда! – наредих аз и се дръпнах встрани от вратата, където лозата беше най-рехава. Като се наведох през нея така, че лицето ми да бъде осветено от луната, хвърлих един поглед встрани от къщата. В сянката на гаража ми се мярна иешо, което можеше да бъде и човек. Протегнах ръка и му махнах да дойде. Сянката се приближи – беше Мики Линан. Иззад къщата надникна Анди Макелрой. Махнах и на него и той последва Мики.

После се върнах при отворената врата.

Пападопулос и Флора – заек и лъвица – все така гледаха пистолетите на Джек и Кари. При появата ми отместиха погледи към мен и пълните устни на жената започнаха да се извиват в усмивка.

Приближиха се Мики и Анди и застанаха до мен. Усмивката на жената се стопи, за да отстъпи място на мрачна гримаса.

– Кари – обадих се аз. – Ти и Джек останете както сте. Мики и

Анди да влязат, за да приберат божиите дарове.

Щом двамата детективи престъпиха прага, изведнъж се случиха няколко неща. Пападопулос се разпишя.

Голямата Флора се метна към него и го блъсна към задната врата.

– Бягай! Бягай! – изкрещя тя.

Залитайки, препъвайки се, той политна през стаята.

Флора държеше два पिщова, които като по чудо се бяха появили в ръцете ѝ. Едрото ѝ тяло сякаш изпълваше стаята и сякаш с усилие на волята тя се бе превърнала във великанка. Нахвърли се право върху пистолетите на Джак и Кари, като препречи задната врата и предпази бягащия мъж от огъня им.

В периферното ми зрение нещо се мярна – Анди Макелрой се бе задвижил. Сложих ръка върху пищова на Джак.

– Не стреляй – промърморих в ухото му.

Пистолетите на Флора изгърмяха едновременно. Но тя вече падаше. Анди бе връхлетял отгоре ѝ. Беше се хвърлил в краката ѝ както човек би хвърлил камък. Когато тя залитна, Том-Том Кари престана да бездействува. Първият му куршум мина толкова близо до едрата жена, че срязва кичур от русата ѝ коса и накъдри друг. Но профуча покрай нея – за да улучи Пападопулос в момента, в който вече излизаше през вратата. Уцели го ниско в гърба и го повали на пода.

Кари стреля отново – отново – отново – в простряното на пода тяло.

– Излишно е – изгържах. – По-мъртъв няма да го направиш.

Той се изсмя и свали оръжията.

– Сто и шест делено на четири – рече. От лошото му настроение не беше останала и следа. – Това прави двайсет и шест хиляди и петстотин долара – толкова струва за мен всеки един от тези куршуми.

Анди и Мики се бяха справили с Флора и я вдигаха от пода.

Погледнах пак мургавия и промърморих:

– Още не е свършило.

– Така ли? – Той като че ли се изненада. – Че какво още има?

– Отваряй си очите на четири и нека те ръководи съвестта ти – отвърнах и се обърнах към младия Кунихан. – Ела, Джак.

Поведох го през остъклената врата към терасата и се облегнах на страничните перила. Джак ме последва и застана пред мен, все така с пистолета в ръка, а лицето му беше бледо и изопнато от нервно напрежение. Погледнах през рамото му към стаята, от която току-що бяхме излезли. Анди и Мики – с Флора помежду им – седяха на дивана. Кари беше застанал отстрани и гледаше с любопитство към мен и Джак. Ние

бяхме в центъра на петното светлина, падащо от вратата. Виждахме в стаята – впрочем Джак ѝ беше обърнал гръб – и нас ни виждаха, но не можеха да ни чуят, ако говорехме тихо.

Точно това целях.

– А сега ми разкажи всичко – наредих на Джак.

– Та значи намерих аз прозореца... – започна момчето.

– Това го знам – прекъснах го аз. – Влязъл си вътре и си казал на приятелите си Пападопулос и Флора, че момичето е избягало, а ние с Кари всеки момент ще бъдем тук. Посъветвал си ги да се престорят, че си ги арестувал със собствени сили. По този начин ние с Кари ще влезем вътре – и право в клопката. Ако ти си зад гърба ни и ние в нищо не те подозираме, за вас тримата би било от лесно по-лесно да ни спипате. Сетне би могъл най-спокойно да отидеш на пътя и да кажеш на Анди, че съм те изпратил да доведеш момичето. Добър замисъл – само дето не знаеше, че вече съм се разбрал с Дик и Мики да ми бъдат подръка и че няма да допусна да се озовеш зад гърба ми. Но не това ме интересува сега. Искам да знам защо ни продаде и какво възнамеряваш да правиш от-тук нататък.

– Да не си откачил? – Младежкото му лице изразяваше изумление, в хубавите му очи се четеше ужас. – Или просто се...

– Откачил съм, разбира се – признах си аз. – Ако не бях откачил, щях ли да те оставя да ме напъхаш в онзи капан в Саусалито? Но не бях толкоз луд, че след това да не събера две й две. Нито пък бях достатъчно шантав, за да не ми стане ясно, че Ан Нюхол се страхува да те погледне. И не съм толкова откачен, та да допусна, че можеш сам да плениш Пападопулос и Флора – ако те не са искали това. Да, откачен съм – но в границите на разумното.

Джак се изсмя – безразсъден младежки смях, но малко прекалено писклив. Очите му не се присъединиха към смеха на устата и гласа, а погледът му за миг се стрелна към пистолета в ръката му.

– Говори, Джак – замолих го с дрезгав глас и сложих ръка на рамото му. – Кажи, за бога – защо го направи?

Момчето затвори очи, преглътна мъчително, раменете му потръпнаха. Когато отново ме погледна, очите му бяха сурови, бляскави, изпълнени с весело безразсъдство.

– Най-лошото – рече, като освободи рамото си с рязко движение – е, че не бях добър детектив, нали? Не успях да те заблудя.

Премълчах.

– Спечели си правото да чуеш цялата история – продължи той след

кратка пауза. Гласът му стана преднамерено монотонен, като че ли умислено се стараеше да го изпразни от всякакъв нюанс, който би изразил чувство. Беше твърде млад, за да говори естествено. – Запознах се с Ан Нюхол преди три седмици у дома. Тя е сученичка на сестрите ми, макар че преди това не бях я виждал. Разбира се, веднага се познахме – аз знаех, че е Нанси Риган, а тя знаеше, че съм детектив от „Континентал“. Тръгнах да я изпратя и по пътя обсъдихме положението. След това ме доведе на среща с Пападопулос. Старчето много ми допадна, той също ме хареса. Разказа ми как със съвместни усилия бихме могли да натрупаме несметни богатства. И това е всичко. Перспективата за толкова пари изцяло съкруши моралните ми устои. Казах му за Кари веднага щом чух за него от теб, поведох те в онзи капан, както ти се изрази. Той прецени, че ще е най-добре, ако спреш да ни досаждаш, преди да си открил връзката между Нюхол и Пападопулос. След провала в Саусалито той поиска да опитам пак, но аз отказах да участвам в нови провали. Няма нищо по-тъпо от неуспяло убийство. Ан Нюхол не може да бъде обвинена в друго освен в безразсъдство. Според мен тя и не предполага, че съм замесен в нещо повече от това, да не допусна някой да бъде арестуван. И това, скъпи ми Шерлок, е, кажи-речи, всичко.

Изслушах разказа му с подчертано съчувствие и внимание. Сега му се озъбих и заговорих с нотка на обвинение в гласа, но все така дружелюбно:

– Престани да ме будалкаш! Парите, които ти е обещал Пападопулос, не са те подкупили. Срещнал си момичето и от прекалена мекушавост не си го предал на властите. Обаче суетата ти, горделивото чувство, че си врял и кипял в живота, ти пречи да си го признаеш. Искал си да направиш впечатление на много печен. И по този начин си влязъл право в устата на вълка Пападопулос. Той ти отредил роля, която много ти допадала за пред самия теб – ролята на суперджентълмена-мошеник, големия ръководещ ум, готовия на всичко изискан злодей и какви ли не други романтични глупости. Това те е купило, синко. Ненужно далеч си прекрачил границите, за да отгървеш момичето от пандиза, и то само и само да покажеш на света, но преди всичко на себе си, че не си действувал от лигави сантиментални подбуди, а според собствените си безразсъдни приумици. Това си ти. Погледни се и виж.

Дали наистина се видя, не знам, но лицето му бавно поаленя и погледът му се зарея над рамото ми към пътя там, в далечината – само и само да не ме гледа в очите. Хвърлих едно око към стаята зад гърба му. Том-Том Кари се беше придвижил по към средата и ни наблюдаваше

оттам. Аз помръднах ъгъла на устата си в знак да внимава.

– Ами... – започна момчето, но не се сети какво да каже по-нататък. Заприсъпва от крак на крак, като упорито продължаваше да не ме гледа.

Аз се изправих и се отърсих от последните останки на лицемерно съчувствие.

– Дай ми пистолета си, мръсник такъв! – изръмжах.

Той отскочи назад, сякаш го бях ударил. Лицето му се изкриви в изблик на безумие. Ръката с пистолета рязко отскочи нагоре, на височината на гърдите.

Том-Том Кари видя отскачането на пистолета. Стреля два пъти. Джак Кунихан падна мъртъв в краката ми. Мики Линан стреля веднъж. Кари се строполи на пода, улучен в слепоочието.

Прекрачих трупа на Джак, влязох в стаята и коленичих до мургавия. Той се затърчи, опита се да каже нещо, но умря, преди да успее да изтръгне и дума от устата си. Изчаках лицето ми да надене маската на спокойствието и чак тогава станах.

Голямата Флора ме наблюдаваше с присвити очи. Върнах ѝ погледа, без да мигна.

– Още не ми е ясно всичко – бавно произнесе тя, – но ако ти...

– Къде е Ейнджъл Грейс? – прекъснах разсъжденията ѝ.

– Завързана е за кухненската маса – осведоми ме едрата жена. И продължи да размишлява на глас: Ти си уредил нещата така, че...

– Ъхъ – съгласих се тъжно. – Аз съм втори Пападопулос.

Масивното ѝ тяло внезапно се разтърси. Болка замъгли хубавото ѝ жестоко лице. Изпод сведените клепки се търкулнаха две сълзи.

Да пукна, ако не е обичала онзи стар нехранимайко?

Минаваше осем сутринта, когато се върнах в града. Закусих и отидох право в агенцията, където сварих Стария да преглежда сутрешната поща.

– Всичко свърши – рекох. – Пападопулос е знаел, че Нанси Риган е наследницата на Тейлър Нюхол. Когато му потрябвало скривалище след провала на банковия обир, успял да я предума да го отведе в извънградското си имение. Държал я в ръцете си по два начина: първо го жалела като нещастно заблудено старче и второ се явявала – макар и без да иска – съучастничка в обирите. Малко след това на татко Нюхол му се наложило да замине по работа в Мексико. Пападопулос видял в това една възможност да осъществи нещо голямо. Ако Нюхол бъде пречукан, момичето ще получи милионите, а старият бандит знаел как да му ги

измъкне. Изпратил Бароуз на границата да наеме мексикански убийци. Бароуз свършил работата, но взел много да дрънка. Казал на някакво момиче в Ногалес, че трябва да се върне в Сан Франциско „да си получи мангизите от стария грък“, а след това щял да дойде пак при нея и да й купи каквото си поиска. Момичето предало думите му на Том-Том Кари. Кари събрал две и две и получил най-малко десет. Затова последвал Бароуз в Сан Франциско. Сутринта, когато го навестил в хотела, за да разбере дали „старият грък“ е наистина Пападопулос и къде да го намери, с него била Ейнджъл Грейс. Бароуз обаче бил така надуман с морфин, че не разбирал от дума. Мозъкът му бил замъглен до крайност и когато мургавият започнал да го убеждава с ножа в ръка, наложило се да го нареже едва ли не на парчета, за да започне да усеща някаква болка. Зверската гледка потресла Ейнджъл Грейс. Опитала се да вразуми Кари, но той не я слушал и тя си тръгнала. Когато прочела във вестниците как си е изпипал работата, опитала се да сложи край на живота си, за да не я преследват картините на ужаса, на които станала свидетел.

Кари научил от Бароуз всичко, което онзи знаел, но бандитът нямал представа къде се крие Пападопулос. Гръкът научил за пристигането на Кари – знаеш по какъв начин. Изпратил Арли да му види сметката. Кари обаче все не давал на Арли възможността да изпълни поръчението си – до момента, в който мургавият взел да подозира, че Пападопулос може да е в имението на Нюхол. Тогава потеглил натам, като се оставил Арли да го последва. Щом бръснарят разбрал накъде е тръгнал, той започнал да действа, решен на всяка цена да спре Кари. Кари точно това и целял. Теглил на Арли куршума и се върнал в града. После се свърза с мен и ме отведе там, да приключим работата.

Междувременно Ейнджъл Грейс се сприятелила в драголника с Голямата Флора. Имала това преимущество, че я познавала, докато Флора не знаела коя е. Пападопулос бил уредил бягството на Флора, а за двама души е винаги по-лесно да се измъкнат, отколкото за сам човек. Флора взела и Ейнджъл и я отвела при Пападопулос. Ейнджъл го нападнала, но Флора я надвила. Флора, Ейнджъл и Ан Нюхол, или така наречената Нанси Риган, са в районния затвор – завърших разказа си. – Пападопулос, Том-Том Кари и Джек Кунихан са мъртви.

Млъкнах, запалих цигара и зачаках, без да откъсвам поглед от цигарата и клечката кибрит по време на цялата операция. Стария взе едно писмо, остави го, без да прочете и дума, взе второ.

– Убити са в момент, когато сте искали да ги арестувате ли? – Кроткият му глас изразяваше само обичайната му бездънна вежливост.

– Да. Кари уби Пападопулос. Малко по-късно застреля и Джак. Мики, който нищо не знае и вижда само, че мургавият стреля по Джак и по мен – ние стояхме встрани и разговаряхме, – му тегли куршума. – Думите се въргаляха из устата ми, не искаха да излизат. – Мики и Анди не знаят, че Джак... само ние с теб сме в течение на онова, което... на постъпката на Джак. Флора Брейс и Ан Нюхол знаят, но ако кажем, че през цялото време е действувал по наши указания, нито няма да докажат.

Стария кимна с главата си на добродушен дядка, усмихна се и за пръв път от толкова години, откак го познавам, разбрах какво си мисли. Мислеше си, че ако Джак се беше измъкнал жив от цялата история, ние трябваше да направим неприятния избор: или да го пуснем по живо, по здраво и да си траем, или да посраим агенцията, като признаем, че един от нашите детективи е бил престъпник.

Хвърлих цигарата в пепелника и станах. Стария също се изправи и ми протегна ръка.

– Благодаря ти – рече.

Аз я стиснах и много добре го разбрах, но нищо не ми се признаваше – дори чрез мълчание.

– Така се случиха нещата – произнесох натъртено. – Изиграх картите по такъв начин, че да се възползуваме от евентуалните козове, но всичко се разви както го описах.

Той кимна и се усмихна благо.

– Ще си взема две седмици отпуск – додадох от прага. Чувствавах се уморен, обезсилен.

КРАЙ

© 1927 Дашиъл Хамет
© 1985 Жечка Георгиева, превод от английски

Dashiell Hammett
\$106,000 Blood Money, 1927

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Публикация

Дашиъл Хамет

Големият удар. Сто и шест хиляди долара възнаграждение за предаване на убиец.
Прокълнатата кръв. Малтийският сокол. Кльошавият. Опърленото лице
Разкази. Американска. Първо издание
Народна култура, София, 1985

Превела от английски Жечка Георгиева
Рецензент Мариана Неделчева
Редактор Мариана Неделчева
Художник Стефан Десподов
Художник-редактор Николай Пекарев
Технически редактор Езекил Лападатов
Коректор Евелина Тодорова

Литературна група – XII. 04 9536612711/5637-211-85
Дадена за набор април 1985 г. Подписана за печат юни 1985 г. Излязла от печат юли
1985 г. Формат 84X108/32 Печатни коли 46,50. Издателски коли 39,06. УИК 40,77
Цена 5,28 лв.

ДИ „Народна култура“, София
ДП „Димитър Благоев“, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8164>]